

Publicerad 2008-01-20 01:25 av ensamhet

jag är skiten som du väljer

det blir bara så ensamt
varje gång jag tänker på
hur det skulle vara glädje
i mitt rum
om du bara kunde finnas här
bara le
i mitt rum
och när du sedan gick
skulle jag kunna le
emot luften
som fotograferat din lycka.

jag har som en
fotboja runt min fot
och det känns bara som
att jag drar runt
på en mil lång kedja
som är bandet emellan dig
och mig.
som så långt jag fortsätter och gå
så sträcker sig den
men den tar aldrig slut
utan du
ber mig att fortsätta gå
utan att titta bak
jag är en duktig flicka då

du brukar kunna säga ibland
att du är stolt över mig
och det jag funnit i livet
men jag har bara sökt
efter en väg till dig att gå
har försökt
att gå vägar ifrån ljuset
ifrån himmelen
för att du ska kunna stanna kvar
här med mig

jag vill klippa kedjan
och sträcka mig efter dig
men du är så långt bak
så långt i mitt förflutna
och du flyter bara omkring
i mina tårar
som rinner ut,
kanske är det mitt sätt
att glömma,
glömma allt och sudda ut
när du i tårar
faller
ifrån mitt krossade hjärta
som du
så länge pusslat ihop

men det kanske är dags,
att låta de rinna ut
och gå vidare
och klippa en kedja
utan att springa tillbaka..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ensamhet med Poeter.se id #16172 innehar upphovsrätten